



R

E

M

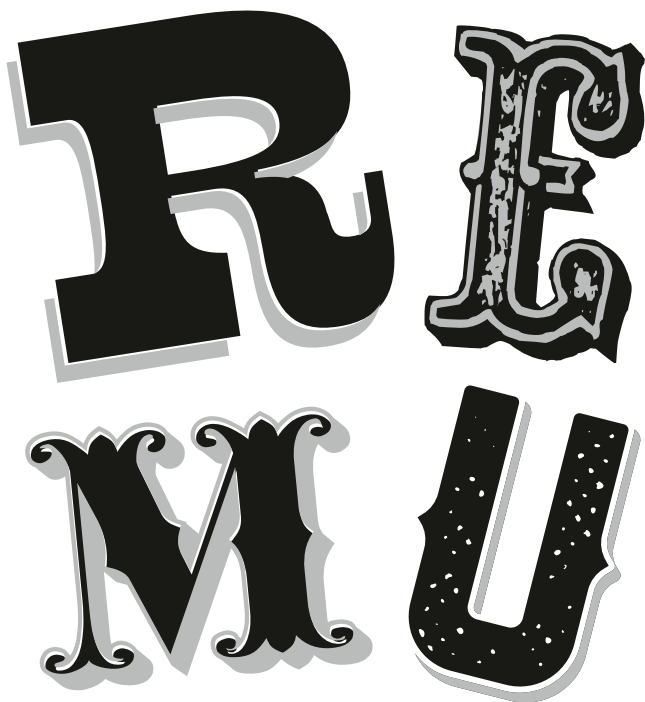
U



**EMILIA
MIETTINEN**
TAMMI

**HENRY AALTOSEN
IHMEELLINEN ELÄMÄ**

EMILIA MIETTINEN



**HENRY AALTOSEN
IHMEELLINEN ELÄMÄ**



TAMMI
HELSINKI

Journalistisen kulttuurin edistämissäätiö, Kansan Sivistysrahasto,
Suomen tietokirjailijat ry sekä WSOY:n kirjallisuussäätiö
ovat tukeneet tämän teoksen kirjoittamista. Lämmin kiitos.



1. painos

© Emilia Miettinen ja Tammi 2026

Kuvaliitteet: Markko Taina

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7305-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Perheelleni

E. M.



Äitienpäiväkortti Eevalle:

*Sydän ymmärtää,
mitä kieli ei koskaan
ilmaise ja mitä
korvat eivät voi kuulla*

(GIBRAN)

Vanhin poikasi Henry

SISÄLLYS

ESIPUHE	9
---------------	---

OSA 1

LUKU 1: Eeva.....	19
LUKU 2: Olavi.....	27
LUKU 3: Vaunu.....	37
LUKU 4: Taiteilija	55
LUKU 5: Arthur.....	67
LUKU 6: Taavi.....	75
LUKU 7: Koulu	83
LUKU 8: Otto	91
LUKU 9: Ida.....	99
LUKU 10: Markan villat.....	109
LUKU 11: Reijola	123
LUKU 12: Jussi ja lita.....	133

OSA 2

LUKU 13: Rock and Roll	143
LUKU 14: Bändi	155
LUKU 15: The Steelers	165
LUKU 16: Kioski	173
LUKU 17: Kaappi	183
LUKU 18: The Creatures	195
LUKU 19: Kalevala	209
LUKU 20: Kama	221

OSA 3

LUKU 21: Hurricanes	235
LUKU 22: Remu	247
LUKU 23: Suksi	261
LUKU 24: Lontoo	275
LUKU 25: Ötökkä	285
LUKU 26: Pomo	297
LUKU 27: Paholaisen masurkka	315
LUKU 28: Huumeparoni	327
LUKU 29: His All Stars	339

OSA 4

LUKU 30: Malmi	349
LUKU 31: Broidit	361
LUKU 32: Valjakko	373
LUKU 33: Porvoo	383
LUKU 34: Merirosvojen kuningas	395
LUKU 35: Henry	405
LUKU 36: Hurriganesin henki	415
LUKU 37: Ystävä	425
KIITOKSET	428
KIRJALLISUUTTA	430

ESIPUHE

Ajatus tästä kirjasta syntyi, kun kävin huhtikuussa 2024 haastattelemassa Henry ”Remu” Aaltosta kulttuurilehti *Voiman* kansijuttua varten. Juttua kirjoittaessani havahtuin siihen, ettei tästä suomalaisen rockmusiikin peruskivistä ole tehty perinteistä elämäkertaa, ja päivittelin asiaa ääneen sekä Henryn lähipiirille että kustantamolle.

Pian olimmekin jo allekirjoittamassa kustannussopimusta, ja Henry lausui minulle myhäillen sanat, joita vastaavissa tilanteissa kuulemma tapaa käyttää: ”Tervetuloa helvettiin.”

Sanomattakin on selvää, että Henry Aaltosen kaltaisen suomalaisen musiikkikulttuurin omaleimaisen edelläkävijän tarinan saattaminen yksiin kansiin on mittava ja jokseenkin järjetön, ellei jopa helvetillinen tehtävä. Onnekseni Henryn perustaman Hurriganes-bändin poikkeuksellisesta tarinasta ja tuotannosta on fanien riemuksi kirjoitettu lukuisia kulttuurihistoriallisestikin ansiokkaita opuksia, ja niistä on ollut myös minulle suunnaton apu tapahtumien kokonaiskuvan ja aikajanan hahmottamisessa. Keskeisimpänä näistä mainittakoon Honey Aaltosen, Vesa Kontiaisen ja Kjell Starckin vuonna 2010 ilmestynyt kirja *Hurriganes*, joka on mainio esitys Henryn perustaman bändin ja sen jäsenten historiasta. Henryn omia muistelmateoksia on ilmestynyt kolme: Harri Saksalan ja Peter von Baghin haastatteluille perustuva ja Markku Salon koostama *Remu – Poika varjoiselta kujalta* (1984), johon selkeyden vuoksi viittaaan jatkossa aina alaotsikolla, Nina Honkasen *Seitsemän ilon kyyneleet* (1997) sekä Markku Salon

kirjoittama *Remu* (2016). Ne ovat niin ikään auttaneet minua palapelin kokoamisessa.

En yritä tässä kirjassa käydä läpi uudelleen Hurriganesin historiaa, listata kaikkia projekteja, tapahtumia ja kissanristiäisiä, joissa Remu on elämänsä aikana ollut mukana, esitellä hänen tolkuttoman laajaa tuttavapiiriään, johon kuuluu monen alan julkimoiden lisäksi kaikenlaista väkeä papeista murhamiehiin, saatikka nostaa esiin kaikkia häneen liittyviä anekdootteja, joita on kirjoissa, lehdissä ja verkon syövereissä sadoittain, ellei tuhansittain. Sen sijaan olen parhaani mukaan pyrkinyt etsimään uutta ja unohdettua ja löytämään tunnettuihinkin tarinoihin uuden näkökulman, joka auttaa syventämään ymmärrystä päähenkilön mieleenpainuvasta persoonasta, poikkeuksellisesta elämästä ja urasta sekä siitä maailmanajasta, jota hän on elänyt.

Olen siis yrittänyt päästä Remun taakse, lähemmäs Henryä. Käytän kirjassa hänestä kumpaakin nimeä aina tilanteen ja kulloisenkin puhujan tottumuksen mukaan. Itse pitäydyn enimmäkseen Henryssä.

Olen toivoakseni kirjoittanut kirjan, josta voivat nauttia yhtä lailla lukijat, joille Henry Aaltosen elämä ja tekokset ovat laajalti tuntemattomat, kuin myös fanit, jotka ovat seuranneet hänen uraansa aivan alusta asti.



Hurriganesin lyhyt oppimäärä kuuluu näin:

Seitsenlapsisen Aaltosen romaniperheen esikoispoika, värikkäästi itseään ilmaiseva Remu oli 23 ikävuoteen mennessä soittanut jo useissa eri bändeissä, muun muassa Babitzinin veljesten Alexanderin ja Kirillin – eli Sammyn ja Kirkan – kanssa. Pienen putkareissun yhteydessä marraskuussa 1971 Remu sai potkut Kalevala-bändistä, jota muut soittajat halusivat viedä progempaan suuntaan.

Sisuuntunut Remu päätti perustaa uuden bändin aivan nollasta. Joulukuun alussa hän kutsui Konalaan perheensä rintamamiestalon kellariin jammailemaan vain 16-vuotiaan kitaristi Ilkka ”Ile” Kallion ja

aiemmasta bändiviritelmästäan tuntemansa Christer ”Cisse” Häkkisen, joka vaihtoi instrumenttinsa lennossa kitarasta bassoon. Homma toimi.

Suoraviivaista rockmusiikkia kovalla draivilla soittanut bändi keikkaili alusta saakka verrattain ahkerasti, mutta Ile halusi hypätä kelkasta, koska ei kokenut pärjäävänsä voimakastahtoisen Remun kanssa. Lukiokin oli pahasti kesken. Keväällä 1972 tilalle kopattiin Kalevalassa aiemmin soittanut Pekka ”Albert” Järvinen.

Hurriganesin räyhäkäs amerikanmeininki ja stailattu ja sponsoroitu look oudoksuttivat aikana, jolloin nuorisomusiikin ihanteita olivat kanta-aottavuus ja taiteellinen itseilmaisuus. 1970-luvun alun Suomi oli kaiken lisäksi yhä vanhoillinen ja suomettunut Kekkoslovakia, joka uskalsi vain kuikuilla kohti länttä. Mutta Hurriganes osasi ottaa yleisönsä. Kolmikko näytti fiilisteleville progebändeille, kuinka ryhmä laitetaan joraamaan.

Uraaurtava vaihtoehtoiseen musiikkiin keskittynyt levy-yhtiö Love Records otti Hurriganesin listoilleen bändin live-esiintymisen vakuuttamana. Hurriganesin vuoden 1973 esikoisalbumi, osin liveinä äänitetty *Rock And Roll All Night Long* toi talousvaikeuksissa rämpivälle levy-yhtiölle sen ensimmäisen kultalevyn, jonka sai tuohon aikaan yli 15 000 kappaleen myynnistä.

Toiseen levyyn panostettiin. Levyä lähdettiin tekemään suurten nimien suosimalle Marcus Musicin studiolla Tukholmaan. Tuottajaksi mukaan saatiin brittiläinen Richard Stanley, joka oli tehnyt töitä kotimaassaan muun muassa Pete Townshendin ja The Whon kanssa.

Kun kakkosalbumi *Roadrunner* ilmestyi loppuvuodesta 1974, sen myynti ylitti timanttilevyyn vaaditun 50 000 kappaleen rajan parissa kuukaudessa. Sitä pidetään edelleen yhtenä Suomen kaikkien aikojen parhaista rocklevyistä, jotkut nostavat sen jopa parhaaksi. Levy oli kaiverrettu teknisesti niin, että desibelejä irtosi paljon enemmän kuin muista sen ajan levyistä. Kun se pantiin radiossa soimaan, iso ja ruma soundi iskeytyi suoraan tajuun.

Viime kädessä Hurriganesin suosio perustui ahkeraan keikkailuun, bändin ehdottoman pomon Remun vaatimaan moitteettomaan

työetiikkaan ja mielettömään energiaan ja lavashow'hun. Ensimmäisen kolmen vuoden aikana bändi soitti nelisensataa keikkaa. Hurriganes saavutti valtavan suosion myös Ruotsissa, missä se rikkoi yleisöennätyksiä ja villiintynyt yleisö keikkapaikkoja. Jotain kertoo sekin, että toukokuussa 1979 lämpöparibändinsä suosiota säikähtänyt Thin Lizzy:n nokkamies Phil Lynott vaati, että Hurriganesin keikka keskeytetään.

Vahvaa omaa visiota ajaneen pomomiehen komennossa Hurriganesin kitaristin paikka oli tuulinen. Albert Järvinen ja Ile Kallio vuorottelivat pestissä vuosien varrella, ja studiomuusikkona työskennellyt Janne Louhivuorikin toimitti virkaa pariin otteeseen 1980-luvulla. Cisse pysyi basistina vuoteen 1984 eli bändin hajoamiseen saakka ja soitti vielä vuoden 1988 lyhyeksi jääneellä paluukiertueella Albertin ja neljä viimeistä keikkaa Jannen rinnalla. Levyjä Hurriganesilta ilmestyi yhteensä kaksitoista.

Cissen ja Albertin päihteidenkäyttö vei kummatkin hautaan liian varhain 1990-luvun alussa, minkä jälkeen Hurriganesin tarina on jatkunut Remun varassa. Vuonna 1998 bändi alkoi keikkailulla nimellä Remu & Hurriganes ja on sittemmin soittanut ja levyttänyt lukuisilla eri kokoonpanoilla. Jäähyväiskeikkansa Remu & Hurriganes soitti vuonna 2018 Helsingin jäähallissa, kun Remu oli juuri täyttänyt 70 vuotta.



Esiintyvä taiteilija ei pääse karvoistaan. Jäähyväisistä huolimatta Remu ei ole malttanut kokonaan jättää Hurriganesia ja keikkailua. Rakkaus musiikkiin on hänen elämänsä punainen lanka ja epäilemättä myös eteenpäin ajava voimansa.

Sellaista on tarvittu. Henryn henkilökohtainen elämä on ollut melkoista vuoristorataa, ajoittain myös tragedioiden kirjomaa. Läheisten ihmisten kuolemat, useampi hengenvaarallinen onnettomuus ja kahnaukset virkavallan kanssa ovat varmistaneet, että Remu on pysytellyt kirkuvissa otsikoissa.

Samalla hän on pysytellyt otsikoissa tunnistettavana ja rakastettuna suomalaisena kulttuurikaraktäärinä. Hänen omintakeinen ja värikäs

hahmonsa on ollut tuttu näky keikkalavojen lisäksi lukemattomissa televisio-ohjelmissa, haastatteluissa, lehtijutuissa ja myös muiden taiteilijoiden, kuten Mauri Kunnaksen tai Jope Ruonansuun, parodian kohteena. Hänen ja Hurriganesin tarina on kerrottu niin JP Siilin ohjaamassa vuoden 2007 elokuvassa *Ganes* kuin 2010-luvulla useampaan kertaan musikaalina. Marko Annala on taltioinut Remun elävää, täysin omalakista kielenkäyttöä *Remusanakirjassa*, ja Petri Laukka tarkasteli Hurriganes-ilmiötä 1970-luvun Suomessa väitöskirjassaan, joka on sittemmin julkaistu myös tietokirjana *Hurriganes Kekkoslovakiassa*. Heittäytyvän ja intuitiivisena taiteilijana Henry on esiintynyt myös useamman kerran sekä teatterinäyttämöllä että elokuvarooleissa.

Hän ei ole koskaan lakannut tekemästä musiikkia, joka on hänen elämänsä rakkaus. Liekki, joka Henry Olavi Aaltosessa palaa, palaa kirkkaimmin, kun kyse on musiikista. Kun siitä puhutaan, kun sitä kuunnellaan tai kun sitä tehdään.

Kun Henryn tuntevilta kysyy, millainen ihminen tämä on, useimmiten saa vastaukseksi sanan ”sydämellinen”. Hän on jo kotoa Eeva-äidiltään – joka on hänen elämänsä nainen – oppinut, että kaikista pidetään huolta, etenkin heikommista. Usein mainitaan myös Henryn vankka oikeudenmukaisuuden taju, joka ei välttämättä perustu lakeihin, säädöksiin ja totuttuihin tapoihin, vaan johonkin omanlaiseen, suurempaan.

Henry uskoo karman lakiin, siihen, että kaikki palaa lopulta lähettäjälleen. Hänen vaistonsa ovat herkäät, jopa siinä määrin, että moni ajattelee hänessä olevan tietäjän vikaa. Mitä erityisesti musiikkiin ja sen esittämiseen tulee, hän osaa olla kaikessa tinkimättömyydessään ja intohimoisuudessaan ajoittain myös armoton pomomies.



Kun tässä kirjassa kerron yhden ihmisen ihmeellisestä elämästä, rakentuu samalla kuva sotien jälkeisestä, kohti modernia taapertaneesta Suomesta. Suuret ikäluokat ovat nähneet ajan, jona suomalaiset ovat

siirtyneet säännöstelystä ja puutteesta yltäkylläisyyteen. Hyvinvointivaltion kurjuudesta nostama köyhä kansa on vaurastunut ja saanut kyllikseen suuren maailman ihmeitä.

Suomen vähemmistökansa romanit, johon myös Henry Aaltosen perhe kuuluu, ei päässyt osalliseksi hyvinvointivaltiostamme samoin säännöin kuin pääväestö. Siksi kerron tässä teoksessa ulkopuolisen silmin ja parhaan taitoni mukaan hieman myös romanien historiasta, joka on kovin huonosti tunnettu ja ymmärretty palanen Suomen ja koko Euroopan historiaa.

Ja kirjoittaakseni yhdestä romanista, hänen kokemuksistaan ja persoonastaan minun on kirjoitettava myös hänen perheestään ja suvustaan. Kuten Vieno Palm (o.s. Hagert) toteaa hienossa, vanhojen romanimpiesten ja -naisten muistoja kokoavassa teoksessa *Vanhojen tie*: ”Me romanit kuljemme ihan eri aaltopituuksilla, meillä on toisenlainen katsantokanta. Me olemme hyvin sukurakkaita, otamme osaa toisten kärsimyksiin. Valkolaiset surevat omat surunsa yksin.”

Vaikka Henry Aaltonen ei ole elänyt perinteistä romanielämää, romaniperinteet elävät hänessä eikä hän olisi tuntemamme taiteilija ilman sukuaan ja verenperintöään. Sieltä kumpuavat hänen musiikillinen lahjakkuutensa, kykynsä selviytyä ja improvisoida, tarpeensa tehdä työtä monin verroin ollakseen parempi kuin muut, hänen tiiviit perhesuhteensa, halunsa huolehtia avun tarvitsijoista ja omistaan sekä aivan omanlainen tapansa hoitaa asioita – siis kaikki se, minkä katson olevan läsnä myös hänen urallaan ja Hurriganesin tarinassa.



Koko kirjoitusprojektini ajan olen pyrkinyt kuuntelemaan Henryn ja tämän läheisten tuntoja herkällä korvalla, sillä tämän teoksen tarkoitus ei ole nostaa tikunnokkaan asioita, jotka ovat ihmisille edelleen kipeitä tai yksinkertaisesti liian henkilökohtaisia. Rikos ja rakkaus ovat aihepiirejä, joiden kanssa olen noudattanut erityistä tarkkuutta; mistä ei voi puhua, siitä on vaiettava.

Tai Henryä lainatakseni: ”Periaatteessa ei aina joka paikkaan kannata työntää nokkaansa.”

Joitain vanhoja asiakirjoja, esimerkiksi Kansallisarkistosta ja Helsingin kaupunginarkistosta löytämiäni, olen tutkinut suurella mielenkiinnolla. Varsinaisten tapahtumien lisäksi viranomaisten papereihin ja pöytäkirjoihin on tallentunut paljon sellaista tietoa ihmisten arjesta ja elämän olosuhteista, joita kukaan ei enää ole muistamassa tai kertomassa. Usein viranomaistekstien jäykkien rivien takaa kuuluvat jo menneiden ihmisten äänet. Lisäksi kirjaukset välittävät tietoa siitä, kuinka huimasti maailma, asenteet ja lait ovat muuttuneet suhteellisen lyhyessä ajassa. Siksi ne ovat olleet korvaamattomia kokonaiskuvan hahmottamiseksi ja tämänkin perheen tarinan rakentamiseksi.



Monet kirjaan päätyneistä tarinoista Henry on kertonut aiemminkin – ja monin eri tavoin. Hän on erinomainen tarinaniskijä, ja usein faktoja enemmän merkitsee hyvä stoori. Asiaan vaikuttaa tietysti myös se, että monista tapahtumista on vierähtänyt jo reilusti yli puoli vuosisataa ja että kaikenlaisia haastatteluja on tehty eri yhteyksissä aivan tolkuton määrä. Jokainen tarina kuitenkin kertoo hetkestä elämässä sekä sen tulkinnasta jälkeensä. Huomionarvoista on sekin, miten Henry haluaa minkäkin asian muistaa. Meillä kuulijoilla on vapaus tehdä kokonaisuudesta oma tulkintamme. Tässä teoksessa on minun tulkintani.

Varmaa on kuitenkin se, että Henry Olavi ”Remu” Aaltosen Suomen musiikilliselle ja kulttuurihistorialliselle kentälle jättämä perintö on kirjoittamisen, muistamisen ja tulkitsemisen arvoinen ja hänen ja hänen sukunsa elämä ihmeellisten tarinoiden täyttämä.

Tämän projektin aikana olen kerta toisensa jälkeen törmännyt erikoisiin, jopa hiuksia nostattaviin yhteensattumiin ja tapahtumiin, joista Henry sanoisi: ”Tää on nyt taikajuttuja.” Kirjaa kirjoittaessani olenkin tullut siihen johtopäätökseen, että elämä on aina ihmeellistä,

mutta ihmeellisen elämän elävät ne, jotka osaavat ihmeisiin havahtua ja heittäytyä niiden vietäväksi.

Tai kuten toinen tämän teoksen sivuilla esiintyvä merkkimies Arthur Thesleff kirjoitti ennen kuolemaansa: ”Pääasia on elää elämä kunnolla, intensiivisesti, mitään panttaamatta.” Rock and Roll.

Saviolla historiallisessa Klondyke-talossa huhtikuussa 2026

Emilia Miettinen



Tämmöst raamattuu, mitä me ollaan tekemässä – sä et oikeestaan sais tehdä mitään, mitä muut on kirjoitettu. Sun pitää kehittää ihan oma laini siihen. Ei sitä muuten kannata tehdä.

– Henry syyskuussa 2024

OSA 1



Siskokset Ester ja Eeva. KUVA: AALTOSTEN KOTIALBUMI

L U K U 1

EEVA

Elämä alkaa rytmistä.

Naisen hedelmällisyyden syklistä, lanteiden yhteisestä liikkeestä, kiihtyvistä pulssista.

Ensimmäinen ääni, jonka kohdussa kehittyvä lapsi oppii tuntemaan, on hänen äitinsä sydämen syke. Kaksijakoinen rytmi, kammioläppien avautuminen ja sulkeutuminen, kantautuu ympäröivien kudosten kautta pieniin, osin vielä kehittyviin korviin. Välillä tuo syke voi kiihtyä, välillä hidastua. Se on kuitenkin aina siellä, napasuonissa kulkevan veren kohinan saattelemana. Elämän turvallinen peruskomppi.

Samoihin aikoihin, kun kohdussa kehittyvä vauva alkaa kuulla, odottava äiti alkaa tuntea lapsensa liikkeitä. Raskauden puolivälissä aluksi vain pieniltä hipaisuilta tuntuvat liikkeet muuttuvat lapsen kasvaessa voimakkaammiksi, välillä jopa kivuliaiksi. Jotkut kääntyilevät, puskevat ja pyllistelevät, jotkut antavat kantajalleen yksittäisiä napakoita potkuja kylkiin.

Jotkut tömistelevät, ottavat elon rämäkän rytmin haltuun alusta saakka.

Kun 19-vuotias Eeva Elina Enroth odotti esikoispoikaansa Henryä, tämä alkoi aina iltaisin nukkumaanmenoaikaan jyskyttää äitinsä vatsassa, lujaa. Mieltymys rytmiin, touhuun ja töminään saattoi olla osin geneeissä, osin tanssia rakastavan äidin omaa tekoa. Sotien jälkeen

tanssiminen oli tullut taas luvalliseksi, ja ikätovereidensa tavoin Eeva oli käynyt siskonsa Esterin kanssa illanvietoissa aivan kodin lähellä sijaitsevalla Malmin työväentalolla. Siellä Eeva oli lapsen isänkin tavannut, tumman ja komean Oton.

Askel löysi askeleen ja rytmi toisen sydämen rytmin; nuori, kykenevä, palava keho kaltaisensa.



Suuren tumman kaapin uumenista löytyneiden dokumenttien joukossa on paperi, joka on ajan saatossa hapertunut niin, että neljannes siitä on tyystin kadonnut. Jäljellä olevasta käy ilmi, että se on neiti Eeva Elina Enrothin työtodistus ”antelijan” pestistä Helsingin Asemaravintolassa ajalta ”29/6 -46 – 13/9 -46”.

Noihin aikoihin Helsingin Asemaravintoloita oli kaksin kappalein. Siinä Rautatientorin puoleisessa salissa, jota koristaa suuri maalaus *Maisema Kolilta* – ja jossa on meidän aikoihimme mennessä ehtinyt toimia niin Ravintola Eliel kuin Burger King – oli aikoinaan toisen luokan ravintola valkeine pöytäliinoineen, à la carte -listoineen ja pöytiintarjoiluineen. Arvokkaaseen saliin tarjoilijan palveltavaksi sopi mennä vain siististi pukeutuneena.

Suoraan toisen luokan ravintolaa vastapäätä, asemahallin toisella laidalla, sijaitsi edullisempi kolmannen luokan ravintola, jossa saattoi asioida myös ilman kravattia, ostaa eväät junamatkalle, nauttia viluunsa kupillisen kahvia tai lihalientä ja nälkäänsä aseman omassa leipomossa paistetun lihapiirakan. Todennäköisesti Eeva työskenteli juuri tällä puolella, sillä antelijan työtehtävänä oli tyypillisesti tiskiltä tehtyjen ja jo maksettujen tilausten tarjoilu.

Ensimmäisen luokankin ravintola oli olemassa, mutta noihin aikoihin ainoastaan Riihimäellä, joka oli varsin keskeinen risteysasema vuonna 1870 avatun Pietarin radan vuoksi. Helsinki ja vasta suunniteltuasteella olleen Kehä Kolmosen taikapiiri ei ollut aivan vielä muodostunut koko Suomenmaan navaksi.

IHMINEN ROCKTÄHDEN TAKANA

Henry ”Remu” Aaltonen on yksi suomalaisen populaarikulttuurin merkittävimmistä nimistä. Hänen perustamansa uraauurtava rockbändi Hurriganes nousi 1970-luvulla suomalaisten nuorten sukupolvikokemukseksi, jätti pysyvän jäljen Suomen musiikin historiaan ja rikkoi yleisöennätyksiä myös Ruotsissa. Periksiantamattomuus, tinkimätön työmoraali ja intohimo musiikkiin nostivat lapsena junavaunussa asuneen romaniperheen esikoisen ja entisen linnakundin musiikki-maailman uudisraivaajaksi ja suureksi suomalaiseksi taiteilijaksi.

Remun tietävät kaikki, mutta Henryn tuntee vain harva. Teos piirtää henkilökohtaisen ja elävän kuvan ihmisestä - hänen elämästään, urastaan ja persoonastaan - rocktähden takana. Aaltosen poikkeuksellinen tarina valottaa myös niitä yhteiskunnallisia ja kulttuurihistoriallisia olosuhteita, joissa hän kasvoi äidin poika Henrystä rokkikukko Remuksi ja omaleimaiseksi kansallisaarteeksi.

Kirja perustuu Aaltosen keittiössä kuultuihin lukemattomiin tarinoihin, tämän lähipiirin ja yhteistyökumppaneiden haastatteluihin sekä kirjallisiin ja arkistolähteisiin.

Emilia Miettinen on *Voima*-lehden päätoimittaja ja musafani. Ennen journalistin uraansa hän työskenteli kustannusalalla.

99.1 ISBN 978-952-04-7305-1

www.tammi.fi



Kansi: *Mika Tuominen* * Kannen kuva: *Henrik Schütt*

Kirjailijakuva: *Veikko Somerpuro*